Temps Ordinari - Onzè diumenge

Per Administrador el dg., 14/06/2015 - 09:00

Ez 17,22-24
2 Co 5,6-10
Mc 4,26-34

Jesús parla del Regne... i se l'entén!! Ves a saber. Potser aquesta observació prèvia no sigui, ni de lluny, la menor d'aquest diumenge. Sovint nosaltres ens entestem en parlar de coses que ni preocupen, ni s'entenen. I, així, anem donant voltes a una roda, que gira sobre ella mateixa, i no avança ni ajuda a viure. Jesús parla de manera que els qui escolten el poden comprendre. Amb termes, imatges i llenguatge entenedor i proper. A partir de la seva vida i la seva realitat. Ai, si n'aprenguéssim!! En general, davant dificultats, tasques, problemes, i fins i tot les coses més normals del nostre viure funcionem amb l'esquema "superman". Que vingui algú i ens ho arregli. Que algú organitzi i solucioni el que calgui. I si pot ser, d'una vegada per totes. En un món complicat per injustícies, desigualtats, fam, explotació, violència... demanem que Déu es presenti i ens ho arregli. Definitivament. I amb contundència, si pot ser. Busquem herois, solucions i receptes... I Jesús ens parla del Regne. Amb el Regne de Déu passa com... Les comparacions amb el sembrador i el gra de mostassa ens ajuden a entendre com actua Déu. I què espera de nosaltres. **Les tres "R" del Regne.** Proposo que, per a nosaltres, avui, aquestes dues imatges les entenguem com la possibilitat d'aprendre a viure amb aquestes tres notes. I, així, "fer" Regne. *1.- Responsabilitat.* Com la del sembrador. Que surt a sembrar quan cal. Un dia i un altre. Amb l'esforç que li exigeix el sembrar. Anys enrera cantàvem allò de que "fe no és esperar... cal regar la terra amb la suor del dur treball..." El sembrador, certament, no és qui busca solucions màgiques, ni heroïcitats per admirar, ni fets brillants. Fa en cada moment el que toca. Amb tota normalitat i quotidianitat. Sap que ha de fer-ho i ha de fer-ho bé. De la millor manera. *2.- Realisme.* Amb tota la responsabilitat i esforç... i amb el realisme de saber que no és ell –sembrador- qui fa que la llavor germini, creixi i produeixi gra. Amb el realisme de saber que les coses segueixen els seus ritmes, i les seves maneres. Amb el realisme de saber –i voler!!- que la darrera paraula la pronuncia Déu mateix. No jo, ni els meus desigs, ni les meves fantasies, ni les meves necessitats. El Regne creix i es va fent. A la manera de Déu. A la seva manera. *3.- Redimensionar.* Allò petit, és molt important. Compte amb menystenir ni desvalorar res. Allò petit, insignificant, fràgil, vulnerable, lent ... quan és habitat per Déu té una altra dimensió i una altra projecció. Potser hem d'aprendre a mirar més a fons. Més profundament. Més enllà de primeres aparences. També a mirar-nos a nosaltres mateixos. Honestament. Allò petit, quan és habitat per Déu... creix fins a fer-se amb unes branques on els ocells poden refugiar-se...

ETIQUETES
REALISME RESPONSABILITAT REGNE